

stille. Jeg siger, at Udvalget har meent, at det netop var Hensigten dermed at fremkalde en Samarbeiden mellem Regjeringen og Udvalget paa Thingets Vegne. Det er jo da ogsaa dette — antager jeg — som man bestandig maa have for Sie ved Sagens gjentagne og atter gjentagne Behandling her paa Rigsdagen, at naae Maalet netop ved Samvirken mellem Regjeringen og Repræsentationen. Naar Udvalget, forinden det havde taget sin egen endelige Bestemmelse med Hensyn til de Forslag, hvorom der var Spørgsmaal, meddeelte den høitærede Minister, hvad man foreløbig havde paatænkt i Udvalget og indbød Ministeren til en Conference med Udvalget angaaende de saaledes foreliggende Spørgsmaal, saa forekommer det mig ogsaa, at det var ganske naturligt, at Udvalget troede at turde gjøre Regning paa en Samvirken fra den ærede Ministers Side, at Udvalget troede at turde gjøre Regning paa, at den ærede Minister ved en saadan Conference med Udvalget vilde fremkomme med de Erindringer, han maatte have at gjøre imod de Forslag, der fra Udvalgets Side vare paatænkte, saaledes at Udvalget ikke først her i Salen skulde høre endog meget stærke Udtalelser fra den ærede Ministers Side imod disse Forslag. Det er jo imidlertid glædeligt under alt dette, at den høitærede Minister med Hensyn til nogle af de Forslag, mod hvilke han har udtalt sig med største Stærkhed, dog har tilføjet, at han ikke endelig kunde erklære sig, om han vilde gaae ind paa Loven, naar disse Forslag bleve vedtagne, eller ikke, da det maatte beroe paa, hvilken Form de til Slutningen fik, og han har dertil end yderligere føjet, at forsaavidt Udvalgets Forslag her skulde blive vedtagne, da vilde han mellem 2den og 3die Behandling laane sin Bistand til at faae disse Forslag bragte i en saadan Form, som han maatte ansee for bedre, og i det Hele taget til at faae dem affattede saaledes, at han til Slutningen kunde gaae ind derpaa. Jeg siger, at det er da tilfredsstillende, at vi nu have faaet stillet i Udsigt en saadan Samarbeiden fra den ærede Ministers Side med Udvalget efter denne Sags anden Behandling; det havde maaffee været ligesaa heldigt, om den havde

fundet Sted allerede, før Sagen var kommen for her til 2den Behandling.

Selv de Forslag, som Udvalget har tilladt sig at stille til Lovudkastets § 4, og som jeg, da jeg første Gang havde Ordet ved dette Afslut, tillod mig at betegne som temmelig uskyldige, har den ærede Minister imødegaaet, som det forekommer mig, paa en temmelig skarp Maade. Den høitærede Minister saae aldeles ikke nogen Grund til disse Forslag og fandt dem at være uheldige Forandringer. Jeg tillod mig at antyde, at hvad der havde bevæget Udvalget til at foreslaae, at Tallet 5, der findes i Lovudkastets § 4, skulde forandres til 3, med andre Ord, at det Forhold, hvori Kjøbstædernes Landdistricter skulde bidrage til de Afgifter, hvorom der er Spørgsmaal, kun skulde bestemmes for 3 Aar ad Gangen, istedetfor 5, — det var det, at efter Udvalgets Formening kan der i kort Tid foregaae, ligesom der alt er foregaaet, en meget betydelig Udvikling af flere af disse Landdistricter. Det er muligt, at et med en Kjøbstad forbundet Landdistrict i en kortere Periode end 5 Aar, i et Par Aar, væsentlig kan forandre sin hele Character, det kan blive fra et svagt befolkede District til et stærkt befolkede, og naar man da navnlig tænker sig Skatten fordeelt paa Personerne, saa kan i Løbet af nogle faa Aar Statteebnen for et saadant Landdistricts Vedkommende i en væsentlig Grad forandres. Dette er den Betragtning, som har ført Udvalget til at foreslaae 3 Aar istedetfor 5 Aar; naturligtvis har Udvalget ikke lagt nogen overordenlig Vægt paa dette Forslag, fordi det vel forstaaer sig af sig selv, at det er saare vanskeligt i det Slags Forhold bestemt at sige, om enten 3 eller 5 Aar netop er det Rigtige. Jeg har imidlertid tilladt mig at antyde den Grund, der har bestemt Udvalget til at stille dette Forslag; det forekommer mig egentlig ikke, at den ærede Minister imøbegik dette Argument med Andet end med det Dictatoriske, at Forslaget var uheldigt. Med Hensyn til Forslaget under Nr. 102, bemærkede den høitærede Minister, at man, hvis det blev vedtaget, var udsat for at komme til endeløse Forhandlinger mellem Borgerrepræsentationen og Amtsrådet, saa at det endog stod tvivlsomt,